

◆ Del 19 de desembre al 15 de gener

Exposició antològica de Rafael Garrich al Museu

ROSA SALGUERO

El Museu d'Història de L'Hospitalet ha organitzat una exposició en homenatge al recentment desaparegut dibuixant Rafael Garrich, nascut a la ciutat i que va morir el passat 15 de novembre a l'edat de 64 anys. L'exposició serà una antologia dels seus millors treballs i estarà oberta al públic del 19 de desembre al 15 de gener a la Casa Espanya. La mostra inclourà una quarantena d'obres de l'artista, des que va començar als anys 40, quan de ben petit ja feia còmics, fins el darrer dibuix inacabat de l'autor.

La darrera mostra del dibuixant a la ciutat es va fer el passat mes d'octubre a l'Ateneu de Cultura Popular, del qual Garrich era soci i company de l'Aula de Pintura que d'aleshores ençà porta el seu nom.

«**La mostra recull l'obra del dibuixant de L'Hospitalet desaparegut recentment als 64 anys**

Rafael Garrich va treballar totes les tècniques del dibuix i la pintura, des del carbó a la tinta xinesa, l'aquarel·la i l'oli. La seva obra és bàsicament costumista amb per-

Rafael Garrich, al centre, el dia que es va inaugurar l'exposició de la seva obra a l'Ateneu

sonatges marginats, obrers i especialment carreters, la feina del seu pare. Garrich sempre va sentir especial predilecció pels paisatges hospitalencs de la seva joventut com la zona rural de la Marina, on ara hi ha el barri de Bellvitge.

“Un gran dibuixant i una gran persona”

“La persona que té molts amics no mor mai”. Signat per la Cinta, l'Angelina, l'Emília, la Magda, el Vicens, el senyor Sanchís, l'Emili, el

Josep Maria... i tants altres amics que passen i han passat per l'Aula de Pintura de l'Ateneu. Amb aquestes paraules els seus companys de l'Aula de Pintura recorden Garrich, “un gran artista -diuen però davant de tot era una gran persona”.

Rafael Garrich va néixer el 15 de setembre de 1930 a L'Hospitalet, en el si d'una família humil. Per aquest motiu, Garrich no va poder formar-se acadèmicament, tot i que va començar a adquirir experiència en el món del còmic i de la

il·lustració quan era jove. A la dècada dels 80, va decidir viatjar i es desplaçà a París i a Rússia per cercar noves escenes i personatges. Durant els últims 15 anys, l'artista no va faltar mai a la seva cita diària al Taller de Pintura de l'Ateneu, que quedarà per a la posteritat com a Aula Rafael Garrich.

L'exposició que podem veure a partir del dia 19, i per a la que el dibuixant va treballar durant els últims mesos, és la tercera que el Museu de L'Hospitalet fa de l'obra de Rafael Garrich.

Un moment de l'escenificació de contes de Calders a la Biblioteca de La Florida

Homenatge a Pere Calders

C. S.

La Biblioteca de La Florida va retre homenatge el passat 23 de novembre a Pere Calders, mort el passat estiu, amb un acte on es van escenificar i llegir diversos contes del desaparegut escriptor català. A més, la biblioteca va presentar una guia de lectura que recull les obres de l'autor de *Cròniques de la veritat oculta* i una exposició sobre el treball literari de Calders, que va publicar 31 llibres, la majoria dels quals són reculls de

contes i històries curtes.

El grup teatral La Senda dels Somnis va escenificar alguns dels relats més coneguts de l'escriptor, com *Antaviana*, que va portar al teatre la companyia Dagoll Dagom, i els alumnes dels cursos de català per a adults que s'imparteixen a l'Aula de Cultura de La Florida van llegir d'altres contes curts. La Biblioteca de La Florida ha volgut donar a conèixer l'obra de l'escriptor a través d'aquest acte d'homenatge al qual va assistir la filla de Calders, Tessa.

Pere Calders va néixer a Barcelona al 1912. Va publicar la seva primera obra l'any 1936 i al llarg de la seva trajectòria va ser guardonat amb premis literaris de reconegut prestigi, com el Víctor Català o el Sant Jordi. A més, va rebre la Creu de Sant Jordi i el premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Calders va conrear principalment els gèneres narratiu i teatral, mostrant la realitat amb ironia i combinada amb una bona dosi de fantasia, que ens aboquen a finals sorprenents.

Isabel-Clara Simó parla de literatura i dona a la biblioteca de Santa Eulàlia

REDACCIÓ

L'escriptora Isabel-Clara Simó, guanyadora del premi Sant Jordi de novel·la amb *La salvatge* l'any 1993, va participar el 24 de novembre al cicle de xerrades culturals organitzades per la Regidoria de la Dona i les Biblioteques de L'Hospitalet a la Biblioteca Popular de Santa Eulàlia. Simó va fer un repàs a la història de l'escriptura i al naixement de la literatura, posant especial èmfasi en la situació de la dona en el món literari.

El paper de la dona a la literatura d'avui

L'escriptora es va manifestar contrària a considerar la literatura femenina com un gènere i va afirmar que les obres fetes per dones estan subjectes a prejudicis que les discriminen. De fet, la mateixa Isabel-Clara Simó va qualificar com a miting feminista la seva intervenció a la Biblioteca Popular de Santa Eulàlia i al llarg de la seva trajectòria ha participat en diversos projectes relacionats amb la projecció de la realitat de la dona catalana, com l'assaig *La dona i la Catalunya d'avui* o l'obra teatral *Dones i Catalunya*, dirigida per Ricard Salvat.

Isabel-Clara Simó

Isabel-Clara Simó va néixer a Alcoi, Alacant, l'any 1943 i la seva primera novel·la, *Júlia*, va ser finalista de dos importants premis, el Sant Joan i el Ramon Llull. L'any 1978 va ser guardonada amb el premi Víctor Català per un recull de narracions titulat *És quan miro que hi veig clar* i vuit anys més tard va rebre el Premi de la Crítica del País Valencià amb l'obra *Ídols*. Simó està considerada com una escriptora versàtil perquè conrea diversos gèneres literaris, entre ells la narrativa, l'assaig, el teatre, el periodisme i darrerament la novel·la policíaca.